

Turfa Baharlara Yapraklar Düşer

— redfer · 04 Eylül 2021

*

şartlar değişince değişirsin bazen
ruhun yorgun düşer
endişelerin harmanlanır dermanın biter
bir imtiyaz nişanesi iner usun sınırlarına
arşa asılmış kandillerden
mor bir gölge düşer
içinde mavi küçük dalgalar
hüznün penceresinden gönlün nasiplenir
duyguların ürperir
aklın parlar
sakın sen düşme

*

ilk çıtırtısı duyuluyor yolculuğun
henüz yolun başında bir leyla silueti
ilk adımının titretmesiyle yarılr zemin
kanatır avuçlarını sözsüz , silahsız
en güzel halini çizer kalbin göğüne
çöl kumlarına asi rüzgarlar bırakır
yayılr en kılcal damarlarına serinliği
içinde bir yerlerde sıkışır kalırsın
nazarın defalarca ahu gözlere düşer
sakın sen düşme

*

günler tenhalığın ezgilerini besteler bazen
kuvvetli bir tesir uyandıran soğuk iksire dönüşürler
ne varsa üstü buz tutar tüm anıların
kaçınılmaz bir zaruret sanki
geniş kapsamlı tüm kinetik değişmeler
nabız pompalayan kalbin kasılıp gevşer
iz bırakır saçaklarına
hece hece ayazlar yersin
kar taneleri yamaçlarına düşer

hala daha nefes alıp verirken
sakın sen düşme

*

kanat takmış bütün ışıklar yakar saatleri
ıslaklığın yalınayak,
şemsiyesiz dudakların
içindeki cevherin neşvüneması hatırına
bir bardak çay daha içip kalkacaktın oysa
efkar gergefi derin sırlarla yoklanır yanakların
bir menzilin daha olduğunu göstermek için
uçup gider düşlerin
en az yüz kere ruhun uyanır
pür-ihitimam yalın damlalar düşer
bir nebze tebessüm düşer
sakın sen düşme

*

içindeki nehirlerden mavi sular akar
farkında olmadan çıplak hayaller düşer gün ortasına
peşlerinden bambaşka duygular peydahlanır
ağır ağır düşüncelerin
ateşler içinde cayır cayır yanarken
hiçbir meful gözetmeden
hiçbir karine tanımadan
bir hiddet,
bir hışım öfkelenirsin
terk edilmişlik halinden
bütün arzuların düşer kucağına
sakın sen düşme

*

unuttuğun her mısraı bir gözyaşı anlatır
kaybolan hislerin peşinden koşarsın
öyle anlar sığar ki hayatına
yazmakla bitmez
anlatmakla bitmez
miskale ayarlı terazilerinde tartılamayacak kadar ağır
sezilerinin anlamı değişir

damıtlır en derin yerinden farazi mevsimler
beklemekten yorulursun
turfa baharlara yaprakların düşer
sakın sen düşme

*

kırkikindi soğuklarının son günleri
karşına koyduğun aynada görünür yüzün
öyle bir karabasan çöker kelimelere
cümle yakınların
yüzünü görmediği zamanlar boyunca
muhayyilene yapışan hayali çehreler rutubetli
aynanın simi gösterdiği kadar
sokamazsın o naçiz kafana
filhakika ayrılığa düşmenin bedelini
izinden yürüdüğün o zamanlarda
sakın sen düşme

*

tuvale yerleştirmiş yeni bir resim
yüzünün kımıldamayan çizgileri arasından
ateşli telaşlarla çizgilenmiş alnın
gönlün göğünden tenine bir mevsim damlamış
alicensap bir ihtiras
bir leit-motif gibi mekanlar dolaşırsın
hala rüyalarında
kan ter içinde yaşarsın
ufkuna çöken karanlığın tahribatını
şuurunu teslim almış tahrifatını
yılların girdabından düşerken
sakın sen düşme

*

redfer